

Αναίρεσις «Ἐγκυκλίου Κηρύγματος» ἀρχιερέως τῆς Καινοτομίας δεινοῦ κατηγόρου τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν Ἀποτειχισμένων καὶ «Παλαιοημερολογιτῶν»

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

1. Η ΘΕΙΑ ἐπιταγὴ τοῦ Ἁγίου Αποστόλου Παύλου «*λαλεῖτε ἀλήθειαν*»¹, διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἐπικαιρότητα καὶ σημασία της, ὅταν μάλιστα ἡ θεία Ἀλήθεια διαστρεβλώνεται ἀπὸ ὑποτιθεμένους διδασκάλους, φύλακας καὶ ὑπερασπιστὰς Αὐτῆς!

Μία ἐπίθεσις κατὰ τῆς Ἀληθείας καὶ κατὰ τῶν θεῶν βοηθειᾶ ἀκολουθῶν Αὐτῆς, πραγματοποιοῖ ἐσχάτως μητροπολίτης τῆς Καινοτόμου ἐπισήμου ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέσῳ γραπτοῦ «Ἐγκυκλίου Κηρύγματος» γιὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων (15.6.2014 ν.ῆμ.), τὸ ὁποῖο προβλήθηκε στὸ διαδίκτυο ἀπὸ ἐνωρίτερα².

Ὁ φερόμενος ὡς παραδοσιακὸς δεσπότης τοῦτος, ἔγραψε τὸ κείμενό του, ὅπως διατείνεται, σὰν «ἀπάντησις σὲ ἐπιστολὰς καὶ μηνύματα», μὲ τίτλο: «*Πρόσχωμεν! Τὴν Ὁμολογίαν τῆς Πίστεως ἐν ταπεινώσει καὶ ὀρθῇ ἐκκλησιολογίᾳ προσφέρειν*». Ὁ τίτλος πράγματι εἶναι ὠραῖος καὶ ἐπαινετός, ὅπως καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ γραπτοῦ αὐτοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος του εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἀπογοητευτικά, ἀλλὰ (ὅπως ἤδη ἔχει ὀρθὰ παρατηρηθῆ³) διαστρεφικά, παραποιητικά, αὐθαίρετα, πληκτικά, ἀλλοιωτικά, παρερμηνευτικά, κακοποιητικά καὶ ἀτιμαστικά τῆς Ἱεροκανονικῆς καὶ Ἁγιοπατερικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ἐφ' ὅσον ἡ πρόκλησις αὐτὴ εἶναι δημόσια, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραμείνουμε ἀπαθεῖς καὶ νὰ μὴ ὀρθοτομήσουμε τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας, ὄχι βεβαίως γιὰ νὰ διδάξουμε τὸν ἤδη γηράσαντα καὶ ὄντα μάλιστα «ὀμότιμο καθηγητὴ πανεπιστημίου» συντάκτη της, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποκαταστήσουμε δημοσίως τὴν ἀνεπίτρεπτη παραποίησι καὶ νὰ προφυλάξουμε τυχὸν ἀστηρίκτους ἢ ἀγνωοῦντας Ἀδελφοὺς ἀπὸ τὸν παρασυρμὸν τους στὴν πλάνη τοῦ δεινοῦ κατηγόρου μας.

2. Η ΑΓΕΝΗΣ ἐπίθεσις κατὰ τῶν ἐραστῶν τῆς Ἀληθείας Ἀντιοικουμενιστῶν καὶ δὴ γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, ἀπὸ μέρους τοῦ κατηγοροῦ, εἶναι ὑπόθεσις παλαιά. Ἀπὸ 25ετίας τουλάχιστον, ὅταν αὐτὸς ἦταν ἀκόμη ἱεροκήρυκας στὴν περιοχὴ τῆς Μάνδρας Ἀττικῆς, εἶχε ἀποδυθῆ σὲ «ἀγῶνα» ἐναντίον τῶν «Παλαισημερολογιτῶν», οἱ ὅποιοι συνεπεῖς ὄντες δὲν κοινωνοῦν μὲ τὴν Καινοτόμο τοῦ ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, γι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς εὕρισκομένους δῆθεν «ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία»!

Τὸν βεβαιώνουμε, ὅτι εὕρισκόμεθα ἐκτὸς τῆς κοινωνίας ὄχι μὲ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία τῶν Πρωτοτόκων ἐν Οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων καὶ Δικαίων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Πίστεως ἡμῶν, ὡς καὶ τῶν ἐπὶ γῆς ὁμοφρόνων, ἀλλὰ διατελοῦμε σὲ πλήρη ἐκκλησιαστικὴ ἀκοινωνησία μὲ ὅσους παρεξέκλιναν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, δημιούργησαν σχίσμα καὶ περιέπεσαν πτῶσιν δεινὴν στὴν ἀποστατικὴ αἵρεσι, καὶ δὴ παναίρεσι, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Μᾶς εἶναι δὲ ἀδιάφορο ἂν οἱ πεπτωκότες καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτοῖς, ὅπως ὁ κατήγορός μας, μᾶς ἐκκόπτουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τους.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ βίωσις τῆς ὀργανικῆς Ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας⁴ μὲ συνέπεια, ἀγάπη καὶ ταπείνωσι, ἀλλὰ καὶ τήρησι τῶν παραδεδομένων, χωρὶς προσθαφαιρέσεις, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο δοχεῖο τῆς Θείας Χάριτος καὶ τὸν συνάπτει στὴν Ἐκκλησία τῶν Πρωτοτόκων, ὡς γνήσιο Μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμη καὶ ἂν διατυπωθῆ ἐναντίον του καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἀπὸ ἀναξίους ἐκπροσώπους τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, σφαλλομένους περὶ τὴν Πίστιν. Καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «ἐξεκόπη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπερορίαν κατεδικάσθη»⁵, σύμφωνα μὲ τὴν ἄδικη καθαίρεσι ποῦ τοῦ ἐπέβαλαν συνοδικῶς οἱ περὶ τὸν Θεόφιλον Ἀλεξανδρείας, γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ βεβαίως καὶ ὁ ἱερός Χρυσορρήμων δὲν ἐτήρησε οὔτε ὑπελόγησε αὐτὴν εἰς τὸ ἐλάχιστον! Διότι οἱ ἄδικες κατακρίσεις λογίζονται ὡς διώξεις⁶ καὶ παρέχουν πλουσιωτέρα τὴν θεία Χάρι καὶ Εὐλογία⁷.

Ὁ κατήγορός μας στὶς παλαιότερες ἐναντίον μας καταφορές του, ἦταν ἀκόμη πιὸ ἀπρόσεκτος καὶ περιέπιπτε σὲ πρόσθετα τραγικὰ λάθη, τὰ ὅποια φροντίζει νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνῃ. Τότε, γιὰ παράδειγμα, ὑποστήριξε ὅτι δὲν ἔχει σημασία ποῖο Ἡμερολόγιο ἀκολουθεῖ κάποιος, διότι αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσι, ἀρκεῖ νὰ εἶναι «ἐνωμένος μὲ τὴν

Ἐκκλησία», δηλαδή μὲ τὴν διοίκησί της· καὶ ἐπίσης, τὸ πλέον τραγικό, ἔγραφε ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ «ἀπλῆ κοινωνικὴ καὶ ἐθιμοτυπικὴ ἐκδήλωση», εἶναι ἀθῶες «φιλοφρονήσεις» καὶ «εὐγενεῖς συναντήσεις», εἶναι ἀθῶος «διάλογος, γὰρ νὰ ἀποδειχθῇ ἡ πλάνη» τῶν αἰρετικῶν⁸!...

Δὲν γνωρίζουμε ἂν οἱ ἀπόψεις του ἐκεῖνες, χαρακτηριζόμενες ἐπιεικῶς ὡς πλήρως ἀνεδαφικές, ἀποτελοῦσαν συνειδητὴ πίστι του ἢ συνειδητὴ παραποίησι τῆς πραγματικότητος, γὰρ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν σκοπιμοτήτων του.

3. ΤΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ εἶναι, ὅτι τώρα ὁμολογεῖ τουλάχιστον ὅτι «**κακῶς ἄλλαξε**» τὸ Ἡμερολόγιο καὶ ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως «**παναίρεσις**». Στὸ ὑπὸ κρίσιν «Ἐγκύκλιο Κήρυγμά» του ὁμολογεῖ σὺν τοῖς ἄλλοις: «**βλέπω νὰ παραβιάζονται τὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ Πατέρες μας**».

Αὐτὰ συνιστοῦν βεβαίως μία πρόοδος, ὅμως δὲν θὰ τὴν χαρακτηρίσαμε σημαντικὴ, διότι ὁ κατήγορός μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀναθαρρῦσουμε· τόσον διότι σπεύδει νὰ ἀπαλύνῃ τὰ πράγματα, ὁμιλῶν συνεχῶς γὰρ «**παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων**», ὡσὰν ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ ἔγκειται **ΜΟΝΟΝ** σὲ παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων (!), ἀλλὰ καὶ διότι **ἡ ρίζα** τοῦ προβλήματός του παραμένει ἡ αὐτή:

Ἄντὶ νὰ στραφῇ πάσῃ δυνάμει ἐναντίον τῆς παναιρέσεως, ἡ ὁποία προφανῶς στερεῖ τὴν αἰώνιο σωτηρία σὲ ὅσους ἐνέχονται εἰς αὐτήν, καὶ νὰ φροντίσῃ μάλιστα νὰ ἀποστασιοποιηθῇ καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ αὐτήν, διότι εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι **ΕΝΕΧΕΤΑΙ** διὰ τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας του μὲ τοὺς φορεῖς αὐτῆς πατριάρχες, ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐν γένει συνιερουργούς του, αὐτὸς ἀντιθέτως ὑπερασπίζεται τὴν κατάκριτη κοινωνία του μὲ τὴν αἵρεσι καὶ στρέφεται μὲ ὄρμη καὶ πάθος κατὰ τῶν «**Παλαιοημερολογιτῶν**»! Αὐτοί, κατὰ τὴν γνώμη του, «**ἔκαναν τὸ κακό**»! Αὐτοί, βεβαιώνει μὲ στόμφο καὶ παπικὴ ἀπολυτότητα, «**δὲν εἶναι Ἐκκλησία καὶ τὰ μυστήριά τους δὲν εἶναι ἔγκυρα**»! Αὐτοί, συμπεραίνει ἀπτόητος, βρέθηκαν «**ξεκρέμαστοι**», γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος θὰ εἶναι πολέμιος τῆς στάσεως καὶ πρακτικῆς τους.

Διότι αὐτὸς, ὡς δῆθεν «**σωστὸς ὁμολογητῆς**», θὰ ἀρκῆται νὰ ἐκφράζῃ μὲ παρρησία «**καὶ προφορικῶς καὶ γραπτῶς**» τὴν ὁμολογία του, καὶ νὰ κἀνῃ ἀπλῶς «**διαμαρτυρία**» ὅταν βλέπῃ παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων, ὅμως –κατὰ ἀπόλυτον βεβαίωσίν του–

«μέσα στην Ἐκκλησία», «μνημονεύοντες τὴν Ἱερά μας Σύνοδο καὶ τὸν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη», δηλαδή τὸν πρωτεργάτη τῆς παναιρέσεως!

Τὰ τόσο προφανῶς λανθασμένα καὶ ἀντιφατικὰ συμπεράσματα τοῦ συντάκτου, στηρίζονται στὴν λανθασμένη ἄποψί του, τὴν ὁποίαν θέτει ὡς **βάσι** τῶν συλλογισμῶν του. Καὶ αὐτὴ σχετίζεται μὲ τὴν θέσι του **περὶ τῆς Ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας**.

4. Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ μας διακηρύσσει ἀπλουστευτικά, τουλάχιστον στὸ ὑπὸ κρίσιν κείμενο, ὅτι ἡ Ἑνότητα στὴν Ἐκκλησία ἐκφράζεται **μὲ τὸ μνημόσυνο** τοῦ Ἐπισκόπου: «Μὲ τὴν μνημόνευση ὑπάρχει ἐνότητα σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία». «Ἄν ἐγὼ ὁ Ἐπίσκοπός σας (διδάσκει στὸ Ποίμνιό του), παύσω νὰ μνημονεύω τὴν Ἱερά Σύνοδο, κόβομαι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία» καὶ ὅλοι οἱ ἀκολουθοὶ του σὲ αὐτὸ θὰ βρεθοῦν αὐτομάτως «ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία».

Ἡ θέσις αὐτὴ, καλῶς καὶ ὀρθοδόξως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἰσχύει ὡς ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ ὄχι ὅλη τὴν Ἀλήθεια. Ὅταν μάλιστα τὰ πράγματα δὲν ἔχουν καλῶς, δηλαδή ὅταν στὴν Ἐκκλησία κηρύσσεται αἵρεσις, ὅπως ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν συμβαίνει μὲ τὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τότε ἡ θέσις τοῦ κατηγοροῦ συνιστᾷ **σαφῆ παραπλάνησι** καὶ **ἐγκλωβισμό** στὴν ἀδιέξοδη ἀπώλεια τῆς αἵρέσεως, δίδουσα προτεραιότητα στὴν διοικητικὴ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παραβλέπουσα τὸ πιὸ οὐσιαστικό, πρωτεύον καὶ κύριο, δηλαδή **τὴν Πίστι καὶ Ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας**.

Αὐτὴ ὅμως ἡ θέσις ἀποτελεῖ **χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῆς συγκεντρωτικῆς καὶ ἀπολυταρχικῆς Παπικῆς ἐκκλησιολογίας**, ὅπου τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ σχέσι ἐξαρτήσεως μὲ τὴν δῆθεν ἀλάθητη ἔδρα, μὲ τὸν ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ μόνον καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ βαθμοῦ του φορεῶς τῆς ἔδρας, δηλαδή τὸν Πάπα. Αὐτὸ συμβαίνει ἐκεῖ ὅπου ὑποτάσσεται ἡ Χάρις στὸν θεσμό, στὴν ἱστορία, στὸν τόπο. **Ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἐκκλησία ὑποτάσσεται δῆθεν στὸν Πέτρο καὶ ὄχι ὁ Πέτρος στὴν Ἐκκλησία!**

Αὐτὴ ἡ νοοτροπία πέρασε δυστυχῶς ὡς **νεοπαπιστικὴ θέσις καὶ συμπεριφορὰ** στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν τελευταῖο αἰῶνα καὶ εἶναι ἄξιο ἀπορίας πῶς ἐπηρέασε καὶ ἐπηρεάζει καὶ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θεωρητικὰ δὲν φαίνεται νὰ ἐνστερνίζονται τὶς νεοπαπιστικὲς καὶ ἐξουσιαστικὲς ἐπιδιώξεις καὶ βλέψεις τοῦ Φαναρίου, ἐπιθυμοῦντες νὰ εἶναι κατὰ τὰ ἄλλα

ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν *Βαβυλώνεια αἰχμαλωσία* στὴν δυτικὴ θεολογικὴ ἀπολυταρχία καὶ σχολαστικότητα...

5. ΑΣ ΔΟΥΜΕ ὅμως, σὺν Θεῷ, πῶς ἔχουν τὰ πράγματα Ὁρθοδόξως:

Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ «στῦλον καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας»⁹, ἡ κοινωμία μαζί Της ἐκτιμᾶται ὄχι βάσει τῆς κοινωμίας μὲ τὴν πρώτη πατριαρχικὴ ἔδρα, αὐτὴν τῆς Ρώμης ἢ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ **βάσει τῆς κοινωμίας μὲ τὴν Ἀλήθεια**. Ὅπως συνοψίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ»¹⁰. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θεμελιώνεται καὶ οἰκοδομεῖται στὴν **Ὁμολογία τῆς ὀρθῆς καὶ σωτηρίου πίστεως τῆς Ἀληθείας**¹¹. Ἡ δὲ Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς πηγὴ καὶ θεμέλιο ἔχει ἀκριβῶς τὴν **κοινὴ Ὁμολογία τῆς Πίστεως**. Συνεπῶς, ἡ Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας διασφαλίζεται καὶ διαφυλάσσεται ὅταν καὶ ὅπου ὑπάρχει **ἐνότητα Πίστεως καὶ ἐμμονὴ** στὶς Ἐκκλησιαστικὰς **Παραδόσεις**. Τὰ γνήσια τέκνα τῆς Ἐκκλησίας πείθονται προθύμως «**Ἀποστολικαῖς καὶ Πατρικαῖς διδασκαλίαις καὶ Ἐκκλησιαστικαῖς Παραδόσεσιν**»¹², γι' αὐτὸ καὶ «εἴ τις (ὁποῖος καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς) **πᾶσαν Παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφόν τε καὶ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα!**»¹³.

Τοιουτοτρόπως, χωρὶς ἐνότητα στὴν δογματικὴ πίστι, ὅπως καὶ σεβασμὸ καὶ τήρησι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων, εἶναι ἀδιανόητη ὅποιασδήποτε μορφῆς Ἐνότητα στὴν Ἐκκλησία, σύμφωνα μὲ τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ ἀντίληψι ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Λέγει γιὰ παράδειγμα ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «*ὅταν πάντες ὁμοίως πιστεύομεν, τότε ἐνότης ἐστί... τοῦτο γάρ ἐστὶν ἐνότης πίστεως, ὅταν πάντες ἔν ὧμεν... (ὅταν) δειχθῶμεν πάντες μίαν πίστιν ἔχοντες*»¹⁴.

Στὸ «**ἐν σῶμα**» τῆς Ἐκκλησίας πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ὑπάρχη «**ἐν πνεῦμα**», δηλαδή ὁμόνοια καὶ ὁμοφροσύνη στὴν Πίστι καὶ Παράδοσι, διότι εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἐξῆς: «**ὅτι ἐστὶ μὲν σῶμα εἶναι ἔν, οὐχ ἔν δὲ πνεῦμα· ὡς ἂν εἴ τις καὶ αἰρετικῶν φίλος εἶη**»¹⁵!...

Ἴδου ποῦ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἄγγιξε τὸ *εὐαίσθητο σημεῖο*: ἡ «*φιλία*» τῶν αἰρετικῶν διασπᾶ τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ ἄρα

τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ’ ὅσον αὐτὴ δὲν διασφαλίζεται ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τῆς διατηρήσεως τῆς διοικητικῆς ἐνότητος. Ἡ διασφάλις τῆς Ἐνότητος τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, σημαίνει ἔλλειψι «φιλίας» καὶ «κοινωνίας» μὲ τοὺς αἰρετικούς, διότι οἱ τελευταῖοι **καταστρέφουν** αὐτήν. Γι’ αὐτὸ καὶ ἔναντι καὶ τῆς πλέον παραμικρᾶς ἑτεροδιδασκαλίας, πίπτει σὰν κεραυνὸς τὸ «ἀνάθεμα» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου¹⁶!

Μόνον λοιπὸν ὅταν **ὑπάρχη ὁμοφροσύνη στὴν Πίστι καὶ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει κοινωνία στὰ Μυστήρια**, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται λειτουργικῶς μὲ τὴν μνημόνευσι στὶς Ἱερᾶς Ἀκολουθίαις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μνημόνευσι δὲν **συνιστᾷ τὴν Ἐνότητα, ἀλλὰ τὴν ἐκφράζει ὅταν αὐτὴ ὄντως ὑφίσταται διαφορετικά, «παίζομεν σκηρικῶς»¹⁷ τὰ θεῖα, μνημονεύοντες αὐτούς, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν διατελοῦμε σὲ ταυτότητα φρονήματος στὴν Πίστι καὶ τὴν Παράδοσι, πρὸς κατὰ κρισὶν μας καὶ ἐν γῆ καὶ ἐν οὐρανῶ! Τοῦτο νομίζουμε ὅτι εἶναι προφανέστατο καὶ γιὰ τὴν συνείδησι ἀκόμη καὶ ἐνός μικροῦ παιδιοῦ!...**

6. EN ΤΩ ΜΕΤΑΕΥ, ἀπὸ τὸν κίνδυνο ἐκπτώσεως ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ ἄρα τὴν μὴ δυνατότητα μνημονεύσεως, δὲν ἐξαιρεῖται κανεὶς, οὔτε καὶ οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Ἐπίσκοποι, οὔτε Πατριάρχες, οὔτε ἱστορικοὶ θρόνοι καὶ ἔδρες. Δὲν εἶναι ὀλίγες οἱ φορὲς στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ὅπου Πάπας ἢ Πατριάρχες ἐκήρυξαν αἵρεσι, ἐτάραξαν τὴν Ἐκκλησία καὶ ἀπεκόπησαν ἀπὸ Αὐτὴν ἀκόμη καὶ δι’ Ἀναθέματος.

Οἱ Ἀρχιερεῖς «ἂν εἶναι πιστοὶ στὴν Παράδοσι καὶ πράττουν σύμφωνα μὲ τὴν ὅλη Ἐκκλησία, ...τότε παραμένουν στὴν Ἀλήθεια (σ.ῆμ.: καὶ ἄρα μνημονεύονται). Ἄν ἐγκαταλείπουν τὴν Ὁρθοδοξία, τότε χάνουν ὄχι μόνον τὴν αὐθεντία τους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν θέσι τους ὡς Χριστιανοί, καὶ οἱ ἀναθεματισμοὶ τους (σ.ῆμ.: τοὺς ὁποίους ἐκτοξεύουν ἐναντίον ὧν τοὺς ἀπορρίπτουν) δὲν ἔχουν ἰσχύν’ ὄχι μόνον ἐπίσκοποι, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρες τοπικὲς ἐκκλησίαι εἶναι δυνατὸν νὰ παρεκτραποῦν ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς Ἀληθείας»¹⁸, καθιστάμενες ἀκοινωνήτες καὶ «ἀμνημόνευτες» ἀκόμη καὶ «πρὸ συνδικῆς διαγνώμης», ὡς ὑποπεσοῦσες σὲ αἵρεσι καὶ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια.

Ὅσοι μνημονεύουν αὐτὲς ὡς Ὁρθόδοξες, δὲν διατηροῦν τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν καταστρέφουν. Καὶ ὅσοι

δὲν μνημονεύουν αὐτές, δὲν καταστρέφουν τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν ὑπηρετοῦν, στηρίζουν καὶ σώζουν¹⁹.

Ἔτσι «διασώθηκε» ἡ Ὁρθοδοξία μέχρι σήμερα καὶ ἔτσι θὰ «διασωθῆ», ὄχι μὲ τὴν συνταγὴ νεόκοπων ἀντιλήψεων, οἱ ὁποῖες προτείνουν τὴν γνωστὴ στὴν ἱστορία «οὐνιτικὴ» ὁδὸ καὶ λύσι, δηλαδή τὴν ἀνεπιφύλακτη κοινωνία μὲ τοὺς περιπεσόντας στὴν αἴρεσι ἐπισκόπους, μὲ τὴν ἔδρα ἢ μὲ τὶς ἔδρες, γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἐξωτερικῆς δομικῆς κατ' ἐπίφασιν ἐνότητας. Τοῦτο δὲν συνιστᾷ διατήρησι τῆς Ἐνότητος τῆς Πίστεως, ὡς στερούμενο Ἀληθείας. Καὶ ἔχουμε τέτοια παραδείγματα στὴν ἱστορία, τὰ ὁποῖα τίθενται πρὸς ἀποφυγὴν καὶ ὄχι πρὸς μίμησιν!

7. ΕΦ' ΟΣΟΝ ὑπεραπεδείχθη, ἔστω καὶ ἐπιγραμματικά, ἡ ἐντελῶς λανθασμένη βάση περὶ Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ συντάκτου τοῦ «Κυριακάτικου Ἐγκυκλίου Κηρύγματος», δυνάμεθα νὰ συμπεράνουμε εὐκόλα καὶ τὸ λανθασμένον καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν θέσεων καὶ ἀποψέων του.

Ἄν ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι παναίρεσις καὶ ἂν κηρύσσεται καὶ ἐφαρμόζεται καὶ προβάλλεται σὲ συνεχῆ βάση, μὲ αὐξανόμενο τρόπο, μεθοδικὰ καὶ σταθερὰ, μὲ κάθε μέσον καὶ τρόπο, ἀπὸ τὶς ἡγεσίες καὶ διοικήσεις ὅλων τῶν κατὰ τόπους ἐπισήμων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες συμμετέχουν εἰς αὐτὸν καὶ ἔχουν ὑποστῆ τὴν πολυειδῆ μολυσματικὴ φθορὰ του καὶ ἔχουν συλληφθῆ ἀσφυκτικῶς στοὺς πλοκάμους του, πρωτοστατοῦντος βεβαίως τοῦ πρωτοθρόνου Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε ποιά ἢ στάσις τῶν Ὁρθοδόξων Ὁμολογητῶν ἔναντι αὐτοῦ τοῦ φαινομένου; Ἐξαντλοῦνται ἀπλῶς σὲ διαμαρτυρίες γιὰ Ἱεροκανονικὲς μόνον παραβάσεις; Καὶ διατηροῦν ἀδιατάρακτη τὴν κοινωνία τους μὲ τοὺς προεξάρχοντας τῆς αἱρέσεως;

Ὅμως, ὀμιλοῦμε γιὰ αἴρεσι καὶ παναίρεσι καὶ θεωροῦμε τὸν Οἰκουμενισμὸ ὡς **κακοδοξία** καὶ ὄχι ὡς ἀπλῆ Ἱεροκανονικὴ παράβασι, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦμε νὰ ὑπενθυμίσουμε ἐδῶ κάποιες οὐσιαστικὲς ἀλήθειες, πρὶν νὰ ἀπαντήσουμε στὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματά μας.

Τὸ **Διάγγελμα τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920** θεώρησε τοὺς ἑτεροδόξους αἰρετικούς ὡς **«μέλη τῆς Ἐκκλησίας»** καὶ τὶς ἑτεροδόξες Κοινότητες ὡς **«ἐκκλησίες Χριστοῦ»**, μέσῳ ἀναγνώρισεως ὡς ἐνοποιητικοῦ στοιχείου τοῦ δήθεν **κοινού Βαπτίσματος**. Τὸ ὅτι προτάθηκε **«ἐνιαῖο ἡμερολόγιο»** πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐνωτικοῦ προγράμματος, γιὰ **συνεορτασμό**, εἶναι ἐπίσης

γνωστό. Οί ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ γιὰ τὶς ἀδικαιολόγητες αὐτὲς ὑπερβάσεις τοὺς δὲν ἔθεσαν ὡς βάσι τὴν ἐνότητα καὶ ταυτότητα Πίστεως, ἀλλὰ μία νέα **Ἀρχή**: τὴν **συνεργασία** μὲ τὶς ἐτεροδόξες «ἐκκλησίες» σὲ πρακτικὰ θέματα καὶ τὸν συνορτασμό μὲ αὐτὲς, παρὰ τὴν μὴ ὑφισταμένη δογματικὴ συμφωνία, ὥστε νὰ προετοιμασθῇ ὁ δρόμος γιὰ μία ἀλλόκοτη ἐνότητα, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ καὶ νὰ προκαταληφθῇ αὐτή.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ σταθερὴ «**συνοδοιοπορία μὲ τὸν λοιπὸ Χριστιανικὸ κόσμον**» καὶ ἡ ποικιλόμορφη **συγκρητιστικὴ «κοινωνία»** καὶ **συνεργασία** μαζί του, γιὰ τὴν δῆθεν ἀπὸ κοινού μαρτυρία καὶ διακονία τοῦ κόσμου.

Τὸ δῆθεν **Πανορθόδοξο Συνέδριο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923**, ὑπὸ τὸν μασῶνο πατριάρχη Μελέτιο Μεταξάκη, εἰσήγαγε **σειρὰ ἀνεπιτρέπτων καινοτομιῶν καὶ νεωτερισμῶν**, ὅπως καὶ τὸ δῆθεν «**διωρθωμένο Ἰουλιανὸ**» **Ἡμερολόγιο**, γιὰ τὴν **προσαρμογὴ** τῆς Ἐκκλησίας στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς, τὴν **ἀθέτησι** τῆς Παραδόσεως καὶ τὴν **ἐπιβράβευσι** τῆς δυτικῆς ἀνταρσίας, «**πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος**» καὶ «**τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ**»²⁰.

Ἔτσι, ἐφ' ὅσον τὸ **Ἡμερολόγιο** θεωρήθηκε ὡς **ΕΡΓΑΛΕΙΟ** γιὰ τὴν προώθησι τοῦ οἰκουμενιστικοῦ ὁράματος, εἶναι σαφὴς καὶ ἀναντίρρητος ὁ **ἐκκλησιολογικὸς χαρακτήρας** τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, ἡ ὁποία τελικὰ ἐφαρμόσθηκε δικτατορικὰ τὸ 1924, πρὶν ἀπὸ 90 ἀκριβῶς ἔτη. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ **Μεταρρυθμίσις προετοίμασε τὸ ἔδαφος** καὶ **ὑπέσκαψε τὰ θεμέλια** γιὰ μία **Ἀναθεώρησι** τῆς συνόλου τάξεως καὶ ζωῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστὴ: Συμμετοχὴ καὶ συμπερίληψις στὴν **παναιρετικὴ ὁμοσπονδία** τοῦ «**Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν**» ἀπὸ τὸ 1948 καὶ ἐξῆς, ἐκεῖ ὅπου κυριαρχεῖ καὶ βιώνεται τὸ σύνθημα: «**Ἐνότητα μέσα στὴν διαφορετικότητα-ποικιλία**» ἄρσις τῶν **Ἀναθεμάτων** μὲ τοὺς Παπικοὺς τὸ 1965· **Διαθρησκειακὸ ἄνοιγμα** τὸ 1971· ἔγκρισις συνοδικῶς ὑπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆς αἰρετικωτάτης «**Ὁμολογίας Θυατείρων**» τὸ 1975· ὑπογραφὴ **συμφωνίας ἐνώσεως** μὲ τοὺς Ἀντι-χαλκηδόνιους τὸ 1991· **Βελεμῆνδιος συμφωνία** πλήρους ἀλληλο-αναγνωρίσεως μὲ τοὺς Παπικοὺς τὸ 1993· **ἀναγνώρισις βαπτίσματος** Κωνσταντινουπόλεως-Εὐαγγελικῶν Προτεστάντων Γερμανίας μὲ **ἀπαγόρευσι** κάθε ἀναβαπτισ-

σμοῦ τὸ 2004: συμπροσευχές, συνδιακηρύξεις, συνδιαβουλεύσεις, συνεργασίες κλπ.κλπ., ἐπιτελούμενα καὶ διαδιδόμενα πλέον ἐπὶ καθημερινῆς σχεδὸν βάσεως!...

Ὅλα αὐτὰ σαφῶς καὶ δὲν ὑπάγονται σὲ ἀπλὲς μόνον Ἱεροκανονικὲς παραβάσεις, ἀλλὰ συνιστοῦν τὴν «**ἀνατροπὴν τοῦ παντός**»²¹. Ἐπιφανεῖς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν διακηρύσσουν μὲ ἀνοικτότητα καὶ εἰλικρίνεια, ὅτι δῆθεν καμμία χριστιανικὴ ἐκκλησία δὲν μπορεῖ πλέον νὰ δράσῃ ἢ νὰ μιλήσῃ ἢ ἀκόμη καὶ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ διαλεχθῇ ἢ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ **σὲ ἀπομόνωσι**, ὅτι δῆθεν **πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ «τὸ σύνδρομο τοῦ μοναδικοῦ δρόμου»**²², καὶ ὅτι ἡ ἀποχώρισις ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» θεωρεῖται **«ὑπόθεσις ἀδιανόητος»**²³, ἢ ὅτι ὁ οἰκουμενιστικὸς ἐνωτικὸς δρόμος τοὺς θεωρεῖται καὶ εἶναι **«μὴ ἀναστρέψιμος»**²⁴.

8. ΕΝΩΠΙΟΝ αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς ἀποστασίας, ἐπαναλαμβάνουμε καὶ πάλι, ποιά εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη στάσις; Ὅσοι ἀφίστανται τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ἀκοινωνήτους, χάνουν τὴν ἐνότητά τους μὲ τὴν Ἐκκλησία, εἶναι στερημένοι Χάριτος καὶ ἐμφοροῦνται ἐκ τοῦ πονηροῦ;

Ἄλλα λέγει ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις καὶ Παράδοσις, διότι οἱ γνῶμες ὅλων ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι αὐτοί, τίθενται στὸ **ΔΟΚΙΜΑΣΤΗΡΙΟΝ** τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Πατερικῆς καὶ Συνδικῆς διδασκαλίας καὶ πράξεως. Καὶ δὲν γίνεται ἀποδεκτὴ ὅποιαδήποτε ἄποψις καὶ γνώμη, ὅταν αὐτὴ δὲν στηρίζεται στὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ γενικὰ στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς. Κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴ, **κάθε λόγος πού δὲν εἶναι Πατερικὸς, εἶναι Αἰρετικὸς**²⁵.

Γνωρίζουμε λοιπόν, ὅτι ἡ «**συμφωνία**», «**ἐνωσις**» καὶ «**ἀγάπη**» μὲ αἰρετικούς, εἰς βάρος τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως καὶ Εὐσεβείας, χαρακτηρίζεται ὡς «**προδοσία**»²⁶. Γι' αὐτὸ καὶ σύσσωμος ἡ Πατερικὴ προσταγή ἐπιτάσσει νὰ **ἀποστρεφώμεθα «τῶν αἰρετικῶν τοὺς συλλόγους»**²⁷.

Εἶναι ἐμφανὲς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἐπέφεραν σαφὲς ρῆγμα καὶ διακοπὴ μὲ τὴν Παράδοσιν, «**ἔχουν ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων, τῶν ἐν οὐρανοῖς ζώντων**»²⁸, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι καὶ κηρύσσονται «**ἀκοινωνήτοι**», ὡς «**ἀλλότριοι Θεοῦ**»²⁹, ἐξ αἰτίας τῆς διασαλεύσεως ἀπὸ τὴν Καινοτομίαν τους.

Οἱ Ὁμολογίες δὲν γίνονται ἀνώδυνα, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, χωρὶς

ἔμπρακτη συνέπεια. Ἡ προσέγγις πνευματικῶς/μυστηριακῶς με αὐτοὺς ποὺ δῆθεν καταγγέλονται θεωρητικῶς ὡς αἰρετικοὶ ἢ αἰρετίζοντες, σημαίνει **χωρισμὸ ἀπὸ τῶν Ἁγίων**, ἐνῶ ὁ **χωρισμὸς ἀπὸ αὐτῶν**, σημαίνει **προσέγγισι καὶ ἔνωσι με τὸν Θεό, τὴν Ἀλήθεια καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας**³⁰. Διότι, **ὅσων ἀποστρεφόμεθα τὸ φρόνημα, πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε καὶ τὴν κοινωνία**³¹.

Αὕτη εἶναι ἡ καθαρὴ καὶ διαυγῆς Ὁρθόδοξη διδασκαλία καὶ στάσις ἐπὶ τοῦ ζωτικῆς αὐτοῦ θέματος.

9. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ μάλιστα τοῦ κατηγόρου μας, ὅτι οἱ Ἀποτειχιζόμενοι ἐμφοροῦνται ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, εἶναι **βλάσφημος**, ἢ δὲ ἐπιμονὴ ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ κοινωνία με τοὺς αἰρετικούς ἢ αἰρετίζοντας, με τὴν ψευδαίσθησι ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ παραμένουμε σὲ Ὁρθόδοξη Ὁμολογία, εἶναι ἐντελῶς Ἀντι-πατερικὴ καὶ ἄρα πλανημένη.

Γράφει με εἰλικρίνεια ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν πρακτικὴ τοῦ κατηγόρου μας, παρὰ τὸ ὅτι δὲν τηρῆ με συνέπεια τὰ γραφόμενά του:

«Ἄς κρατήσουν οἱ φιλοπαπικοί, οἱ λατινόφρονες, οἱ οἰκουμενισταὶ ἐπίσκοποι, πνευματικοί, ἱερεῖς, θεολόγοι τὴν κοινωνία με τοὺς αἰρετικούς, ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία με τοὺς Ἁγίους. Δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο»³²!

Οἱ δὲ «Παλαισημερολογῖται» δὲν ἔκαναν κανένα κακό, ἀλλὰ ἐνεργοποίησαν ἐξ ἀρχῆς τὸ Ὁρθόδοξο Αἰσθητήριό τους, ὡς γνήσια καὶ συνυπεύθυνα Μέλη τῆς Ἐκκλησίας, **δικαιωθέντες ἄλλωστε πλήρως ἀπὸ τὴν φρικτὴ ἀποστατικὴ συνέχεια καὶ ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων.**

Ὡς τέκνα ὑπακοῆς, ἄκουσαν τὸν Πρόεδρο τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Ἅγιο Ταράσιο νὰ ἀναφωνῆ: **«οὐ μετατίθεμεν ὅρια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, ἀλλ' ἀποστολικῶς διδαχθέντες, κρατῶμεν τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβομεν»**³³.

Ἐμειναν σὲ αὐτὰ ποὺ ἔμαθαν καὶ ἐπιστώθησαν³⁴, γνωρίζοντες καὶ ἐφαρμόζοντες, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ παρασαλεύσῃ ἔστω καὶ μία συλλαβὴ, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ στὶς ποινὲς τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ νὰ ἀποκηρυχθῆ καὶ ἀποκοπῆ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας (Ἰερὸς Δοσίθεος Ἱεροσολύμων), διότι

«Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας

ἐστὶν αὐτὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ» (Πανορθόδοξος Σύνοδος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ανατολῆς τοῦ 1848).

Οἱ νεωτερισμοὶ θεωροῦνται ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου καὶ δὲν γίνονται δεκτοί, ἔστω καὶ ἂν τοὺς προτείνουν Ἄγγελοι ἐξ Οὐρανοῦ. Λοιπὸν, οἱ ἀρνούμενοι τὸν Οἰκουμενισμό καὶ τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία δὲν προκάλεσαν σχίσμα, ἀλλὰ χωρίσθηκαν γιὰ λόγους δογματικούς ἀπὸ κηρύσσοντας δημοσίως κακοδοξίες καὶ αἰρέσεις, ἀποτεχισθέντες θεῖα ἐνισχύσει γιὰ λόγους σωτηριολογικῆς ἀναγκαιότητος. Σχίσμα ἔχουμε σὲ «ἀναίτιο» καὶ «ἀνεύλογο» χωρισμό, μὲ πρόφασιν «ζητημάτων ἰασίμων» ἢ παραπτωμάτων τῶν Ἀρχιερέων. Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι ζήτημα ἰασίμο, οὔτε μόνον παράβασις Κανόνων, ἀλλὰ ὁ πλέον ἀπαίσιος συγκρητισμὸς, ἡ χειρότερη παναίρεσις, μία «ἀνήκουστος προδοσία»³⁵ Πίστεως.

Καὶ ὅσοι ἀποτεχίζονται ἐξ αὐτοῦ πράττουν σωτήρια καὶ εἶναι ἄξιοι «τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς Ὁρθοδόξοις»³⁶.

Τὸ ἂν οἱ τοῦ Πατρῴου ὠργανώθηκαν ἐκκλησιαστικῶς, συνέβη ἀπὸ τὴν φορὰ τῶν ἰδίων τῶν γεγονότων. Ἡ διογκουμένη ἐγκατάλειψις ἀπὸ μέρους τῶν Καινοτόμων τῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐκαλύπτετο αὐτοδικαίως ἀπὸ τὰ φύσει καὶ θέσει γνήσια τῆς Ἐκκλησίας Μέλη, ἐν ἀναφορᾷ βεβαίως πρὸς τὴν Συνοδικὴ Συνείδησι Αὐτῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ θυμίζουμε στὸν κατήγορό μας, ὅτι πάσχει δεινὴ πνευματικὴ τύφλωσι, ἀλλὰ καὶ τραγικὴ ἄγνοια τῶν «τρόπων» τῆς Ἀκτίστου Χάριτος, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐκεῖ πού ὄντως ὑπάρχει, ἐκεῖ πού βιώνεται ἀπτῶς καὶ ἀναμφισβητήτως, ἐπαναπαυόμενος στὴν κοινωνία ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζουν Χάριν ἐκεῖ πού ὄντως δὲν ὑπάρχει!

10. ΟΜΩΣ, αὐτὰ τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα εἶναι δυστυχῶς ἀναμενόμενα ἀπὸ πρόσωπα σὰν τοῦ κατηγόρου μας, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲν ὑπογράψῃ πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν μία ἡχηρὴ «Ὁμολογία Πίστεως» κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ πάρῃ πίσω τὴν ὑπογραφή του (!), ἐκζητώντας τὴν συγχώρησι καὶ ἐπιείκεια τοῦ ἀρχηγέτου τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου, παρακαλῶντας τὸν μάλιστα νὰ μεταβῇ στὴν ἐπαρχία του γιὰ νὰ «εὐλογῆσῃ» τὸ ποίμνιό του! Ποιὰ συνέ-

πεια καὶ **έντιμότητα** δύναται νὰ ἀναμένη κανεὶς ἀπὸ πρόσωπα τοιαύτης ἀσταθείας, δειλίας καὶ ἐνοχῆς; Αὐτὸν ποῦ δὲν δύναται νὰ βαστάξῃ τὰ «ὀλίγα», πῶς θὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὰ «πολλά»; Καὶ πῶς θὰ θεωρηθῇ διδάσκαλος ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων αὐτός, ὁ ὁποῖος ὑποχώρησε, μόλις πῆγε νὰ κἀνῃ κάποιο βῆμα λίγο πιὸ σταθερὸ καὶ ἀποφασιστικό;

Μάλιστα, σὲ κάποιο σημεῖο τοῦ «Ἐγκυκλίου Κηρύγματός» του ἀναφέρει, ὅτι εἶναι πιθανὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ «διωγμόν»! Ὅμως, ἄλλοι ἐδιώχθησαν καὶ διώκονται, οἱ ἀληθινοὶ καὶ συνεπεῖς Ὁμολογηταί, ὄχι οἱ θεωρητικοὶ σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ κατὰ φαντασίαν τοιοῦτοι! Τὴν ἀνέξοδη καὶ ἀνώδυνη στάσι ποῦ διάλεξε καὶ προπαγανδίζει ὁ κατήγορός μας, ὄχι μόνον δὲν τὴν θεωροῦν ἐνοχλητικὴ καὶ ἐπικίνδυνη οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ καὶ τοὺς βοηθεῖ, ἐφ' ὅσον ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά τους, διατηρώντας στὴν κοινωνία τους καὶ ὅσους τυχὸν ἔχουν μία κάπως πιὸ παραδοσιακὴ γραμμὴ καὶ ἀποψι, ὥστε νὰ ἀποκοτῶν τὴν ψευδαίσθησι, ὅτι πράττουν παράλληλα καὶ τὸ ὁμολογιακὸ καθῆκον τους, καὶ ἔτσι ὅλοι τους νὰ εἶναι καὶ νὰ μένουν ἱκανοποιημένοι στὴν φρεναπάτη τους!

Ὁ κατήγορός μας καὶ οἱ ὅμοιοί του, θεωροῦν ὅτι «ὑποχρεοῦνται» νὰ ἀκολουθήσουν τὴν γραμμὴ τῶν ἱεραρχῶν τῶν Καινοτόμων ἐπισημῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἐφ' ὅσον ἀνέχονται ὅλοι αὐτοὶ τὶς ἐκτροπὲς καὶ παραβάσεις, γιὰ νὰ μὴ «προτεσταντίσουν», καίτοι ἀπὸ τὴν ἄλλη δηλώνουν ὅτι δὲν θὰ παύσουν νὰ «διαμαρτύρῶνται»! Ἔτσι ὅμως ἀποδεικνύουν καὶ πάλι τὴν τραγικὴ ἐκδήλωσι τῆς ἐπικινδύνου «ἀγνοίας» τους ἢ γενικὰ τῆς συγχύσεως καὶ ἀντιφατικότητός τους.

Οἱ ἀποφάσεις ἀκόμη καὶ μεγάλων Συνόδων ἔχουν δεσμευτικὸ καὶ ὑποχρεωτικὸ κῦρος, μόνον ὅταν ταυτίζονται μὲ τὴν Ἀλήθεια, τὴν ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας. Τότε μόνον τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τὶς ἀποδέχεται καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Συνεῖδησις τὶς ἐπικυρώνει. Αὐτὰ δὲν ἰσχύουν σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἐπίκλησις ὑποχρεώσεως ἀκολουθήσεως ὅσων «ἀνέχονται» τὴν ἐπὶ ἓνα σχεδὸν αἰῶνα ἐξακολουθητικὴ παράβασι τοῦ Κανόνος τῆς Εὐσεβείας καὶ τοῦ Φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ προτεινομένη στάσις τοῦ κατηγόρου μας, εἶναι **καταστροφικὴ** καὶ δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσουν ποτὲ οἱ γνήσιοι Ὁμολογηταί, χάριτι θεῖα. Διότι αὐτὴ ἢ λανθασμένη στάσις ὑποχρεώνει τὸν κα-

τήγορο καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, μέσῳ τῆς κατακρίτου κοινωνίας τους μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς, **νὰ συμμετέχουν** ὄντως στὴν αἰρετικὴ Οἰκουμενικὴ Κίνησι, **νὰ ἀνήκουν** στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» μὲ ὅ,τι σημαίνει τοῦτο, **νὰ συμπροσεύχωνται** μὲ τοὺς πάσης φύσεως αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους, **νὰ θεωροῦν** «**Ἀδελφές Ἐκκλησίες**» τοὺς ἑτεροδόξους, **νὰ ἀποδέχωνται τὸ βάπτισμα** τῶν αἰρετικῶν, **νὰ συνδιακονοῦν** μαζί τους τὸν κόσμον, **νὰ δίδουν κοινὴ μαρτυρία** τῆς πίστεως κ.τ.ό.³⁷

Τὸ γιὰ αὐτὴ ἡ λύσις κοινωνίας μὲ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς, ἡ ὁποία ἐπιφέρει τέτοια καταστροφικὰ ἀποτελέσματα, ὁδηγοῦσα σὲ καταποντισμὸν μαζί τους στὴν ἄβυσσος τῆς αἰωνίου ἀπωλείας, εἶναι προτιμωτέρα γιὰ τὸν κατήγορόν μας, ἐξηγεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ψευδοδίλημμα, τὸ ὁποῖο θέτει στὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς ἄλλους: φοβεῖται, ὅτι ἂν προβῆ σὲ Ἀποτείχισι, θὰ ὑποπέση σὲ θανάσιμον παράπτωμα, θὰ γίνῃ «αἷτιος ἀποσχισμοῦ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας», καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἐνδεχομένου θὰ προτιμοῦσε «**νὰ πάη νὰ πνιγῆ**»!...

Προσευχόμενοι γιὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάβλεψιν καὶ ἴασιν, τὸν ἀφήνουμε στὴν θείαν Μακροθυμίαν, τονίζοντες ὅτι ἡ κατὰ Θεὸν λύσις τῆς δεινῆς συγχύσεως τοῦ κατηγόρου μας καὶ ὁποιοῦ ὁμοίου αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀποδοχὴ τῆς θέσεώς μας, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ὅπως μάλιστα αὐτὴ ἐκφράζεται στὸ Ἐκκλησιολογικὸν μας Κείμενον: «**Ἡ Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικὰ**», πρὸς συμπόρευσίν μας ἐν Ἀληθείᾳ καὶ Ἀγάπῃ, ἐκφράζοντες ἐπίσης τὴν διάπτυστον εὐχὴν ὅτι Κύριός μας νὰ μὴ μᾶς στερήσῃ ἕως τέλους τῆς Χάριτος τῆς ἀληθινῆς καὶ συνεποῦς Ὁμολογίας Αὐτοῦ. Ἀμήν!

Φυλὴ Ἀττικῆς
Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων
9/22.6.2014

1. Έφεσ. δ' 25.
2. Πρόκειται για τὸν Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμία (Φούντα) καὶ τὸ κείμενό του προβλήθηκε σὲ διάφορα θρησκευτικὰ Ἱστολόγια, ὅπως καὶ στὸ «Πατερική Παράδοση καὶ Οἰκουμενισμός» (13.6.2014), ὅπου καὶ τοῦ ἀσκήθηκε ἰσχυρὴ κριτική: «Ο Μητρ. Γόρτυνος παραποιεῖ ἀσεβέστατα τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ ἀρέσει στὸν αἰρεσιάρχη».
3. Ἐνθ' ἄνωτ.
4. Rev. John S. Romanides, "Orthodox Ecclesiology According to Alexis Khomiakov (1804-1860)", "Greek Orthodox Theological Review", 2 (Easter 1956), p. 62-63.
5. «Πρὸς τὴν σεμνοτάτην ἐν μοναζούσαις Ἐξήνην», PG τ. 150, στλ. 1045C. Βλ. καὶ Γεωργίου Μαντζαρίδου, Παλαμικά, ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 196-197.
6. Βλ. Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG τ. 90, στλ. 128D.
7. Βλ. Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 30 (γνώμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου).
8. Βλ. «Ἀπάντησι πρὸς τὸ περιοδικὸ "Θυμίαμα" - Ἡ παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ οἱ ψευδοκαθαιρέσεις», στὴν ἔφημερ. «Ορθόδοξος Ἐνημέρωσις» (Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς), ἀριθ. τ. 3/Νοέμβριος 1990, σελ. 9-12.
9. Α' Τιμ. γ' 15.
10. «Πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀντιοχείας», βλ. Γεωργίου Μαντζαρίδου, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 197-198.
11. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 59, στλ. 128. Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG τ. 90, στλ. 93D. Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, Ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κατὰ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο, ἐκδ. «Γρηγόρη», Ἀθήνα 1984, σελ. 163-164.
12. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 208C.
13. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 400C.
14. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 83.
15. Ἐνθ' ἄνωτ., στλ. 79.
16. Γαλ. α' 8-9. Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 180, 181.
17. Βλ. Ἀπάντησι τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγο (ΙΓ' αἰ.), στὸ Θεοδοωρήτου Μοναχοῦ Ἁγιορείτου, Διάλογοι τῆς Ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, Ἀθῆναι 1971, σελ. 154.
18. John Meyendorff, *A Study of Gregory Palamas*, The Faith Press, London 1964, p. 179-180.
19. Βλ. ΙΕ' Ἱερὸν Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου.
20. Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου (ἐπιμ.), *Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου (10 Μαΐου-8 Ἰουνίου 1923)*, ἐκδ. β', Ἀθῆναι 1982, σελ. 6, 14.
21. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1025C.
22. Βλ. Στυλιανοῦ Τσομπανίδη, *Ἡ Ορθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν. Μία «κοινωνία» ἀμοιβαίου ἐμπλουτισμοῦ στὸ δρόμο τῶν ἀνα-*

ζητήσεων, στο *Ιστορία τῆς Ὁρθοδοξίας*, τόμος 8^{ος}: *Ἡ Ὁρθοδοξία σὲ Διάλογο*, ἐκδ. ROAD, ἄ.τ.χ. (Αθήνα 2009), σελ. 306.

23. Περιοδ. «Θεοδρομία», Ιανουάριος-Μάρτιος 2009, σελ. 63-74.

24. Δήλωση τοῦ οἰκουμενιστοῦ μητρο. Γαλλίας Ἐμμανουήλ στὴν συμπροσευχή μὲ τοὺς Παπικούς στὴν Παναγία τῶν Παρισίων, ἐν ὄψει τῆς Συναντήσεως Πάπα Φραγκίσκου καὶ πατριάρχου Βαρθολομαίου στὰ Ἱεροσόλυμα πρὸ μηνός (βλ. «Ρομφαία», 21.5.2014).

25. Βλ. Χαραλάμπους Σωτηροπούλου, *Θέματα δογματικῆς θεολογίας καὶ πνευματικῆς ζωῆς κατὰ τὴν διδασκαλία Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ*, Αθήναι 2003, σελ. 15-16, ὅπου καὶ σχετικὲς παραπομπὲς σὲ κείμενα τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

• Αἰξίζει ἐδῶ νὰ ἐπισημανθῇ, ὅτι ὁ κατήγορός μας διατυπώνει στὸ «Ἐγκύκλιο Κήρυγμά» του ἕναν νέο ὀρισμὸ περὶ αἰρέσεως, ἄγνωστο στὴν Πατερικὴ Γραμματεία, ὅτι δηλαδὴ αἵρεσις εἶναι «ἡ ἀλήθεια τραβηγμένη στὰ ἄκρα»! Ὅμως, ἡ Ἀλήθεια καθ'αυτὴ δὲν ἐπιδέχεται τέτοια «τραβήγματα», παρὰ μόνον παραφθορά, νόθενσι ἢ προσθαφαίρεσι. Ἡ ἄποψις τοῦ κατηγόρου μας ὑποθέτουμε ὅτι θέλει νὰ παραπλανήσῃ: οἱ τηροῦντες καὶ ἐφαρμόζοντες τὸ Θεῖον Θέλημα στὰ τῆς Πίστεως, διακόπτοντες κοινωνίαν μὲ αἰρετιζόντες, ὀδηγοῦνται δηθεν στὰ «ἄκρα», ἐνῶ οἱ διατηροῦντες τὴν κατάκριτη κοινωνία τους μὲ τοὺς καταγγελομένους ἐπὶ αἰρέσει καὶ ἀρκοῦμενοι μόνον σὲ «διαμαρτυρίες», ἀκολουθοῦν δηθεν τὴν μέση ὁδό. Ὅμως, ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός εἶναι σαφῆς καὶ ἀποκαλυπτικός ἐπ' αὐτοῦ:

«Οὐδέποτε μὲ τίς μέσες καταστάσεις διορθώθηκαν τὰ ἐκκλησιαστικά. Δὲν ὑπάρχει μέση κατάσταση μεταξύ ἀληθείας καὶ ψεύδους. Ἀλλά, ὅποιος φεύγει ἀπὸ τὸ φῶς, στὸ σκοτάδι –κατ' ἀνάγκη– μεταφέρεται, ἔτσι καὶ αὐτὸς ποὺ παρεκκλίνει ἔστω καὶ λίγο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, στὸ ψεῦδος πλέον ἀνήκει, θὰ λέγαμε ἀληθῶς. Καίτοι μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ γιὰ μέση κατάσταση μεταξύ φωτὸς καὶ σκότους, αὐτὸ ποὺ καλεῖται λυκαυγὲς ἢ λυκόφως, ὅμως μέση κατάσταση μεταξύ ἀληθείας καὶ ψεύδους δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ κανεὶς ὅσο πολὺ καὶ ἂν κοπιήσῃ» (βλ. <http://www.ekklisiastikos.gr/2009/09/blog-post.html>).

26. Βλ. Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 182.

27. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 56, στλ. 256. Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 323, ὑποσημ. 332.

28. Πρωτ. Θεοδώρου Ζήση, «*Ανησυχητικὲς Ἐξελίξεις. Νέα ἀνοίγματα στὸ Βατικανὸ καὶ στοὺς Προτεστάντες. Φανάρι καὶ Αθήνα ἀντίπαλοι καὶ συνοδοιπόροι*», περιοδ. «Θεοδρομία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003, σελ. 284, 285, 286.

29. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1033D.

30. Βλ. Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, PG τ. 160, στλ. 536.

31. Βλ. Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 1188BC, Ἰ. Γενναδίου Σχολαρίου, *Γράμμα πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς...*, (15.11.1462), στὸ περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος», ἀριθ. 21/1996, σελ. 103.

32. Πρωτ. Θεοδώρου Ζήση, «*Κινδυνεύει τῶρα σοβαρὰ ἡ Ὁρθοδοξία*», περιοδ. «Θεοδρομία», Ιανουάριος-Μάρτιος 2007, σελ. 103.

33. Ζ' Οικουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 4.
34. Προβλ. Β' Τιμ. γ' 14.
35. Βλ. Αρχιμ. Ίουστίνου Πόποβιτς, «Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία», περιοδ. «Κοινωνία», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101.
36. ΙΕ' Ἰεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου.
37. Βλ. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, «Σχίσμα» ἢ «Ἀποτειχισις»; Ποιμαντικὴ Ἐπιστολή, Τὸ Ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Ἀθήνα 1998, σελ. 23.